

[Oluf Pedersen.]

med at forsvare til sin Tid, naar der kan tales rent ud om dette Spørgsmaal.

Frits Clausen rejste ogsaa Landet rundt, han kunde holde store, mægtige Møder og Demonstrationer, og det viste sig alligevel, at da det kom til Valg, saa var de kun ganske faa. Kommunerne og Dansk Samling bør heller ikke tage Forskud paa Valget. Jeg vilde meget ønske, at Regeringen kunde finde Udvej for snarest at faa udskrevet Valg. Jeg tror, det var naturligt og rigtigt, at ikke mindst Dansk Samling fik Lov til at faa konstateret, hvor mægtig en Tilslutning de har ude i det danske Folk. Saa tror jeg ikke, de blev slet saa kausige som i Øjeblikket.

Kirkeministeren svarede paa nogle af mine Spørgsmaal og sagde bl. a. med Hensyn til Angrebskrig, at det drejede sig her om et Angreb paa de nordiske Lande. Det kan jo ikke være Meningen, det maa være Angreb paa fremmede Lande, det drejer sig om. Hvis det ikke er det, der er Tale om, er det i hvert Fald meningsløst, hvad der staar i Kirkeministerens egen lille Bog. Kirkeministeren afgav altsaa dør en Forklaring, der ikke var i Overensstemmelse med de virkelige Forhold. — Naa, det var da godt!

Saa siger Kirkeministeren, at naar han brød med Pastor Malling, saa var det, fordi de ikke kunde blive enige om Førerprincippet. Ja, men hylder Dansk Samling da ikke Førerprincippet? Kan man ikke sige det saadan, at naar Pastor Malling og den højtærede Kirkeminister brød med hinanden, var det ikke paa Grund af, at de var uenige om Førerprincippet, men fordi de var uenige om, hvem der skulde være Fører? Det er jo noget helt andet.

Dernæst siger Kirkeministeren, at han var ikke med i de Forsøg, der blev gjort paa at danne et Forretningsministerium i 1940. Kirkeministeren skrev i „Kristeligt Dagblad“ for den 23. Marts 1943:

„Det er rigtigt, at baade jeg og andre i Sommeren 1940 drøftede den Tanke, at det kunde blive nødvendigt med et Forretningsministerium bestaaende væsentligt af Ikke-Politikere.“

Altsaa, det er ikke rigtigt, at Kirkeministeren ikke drøftede Spørgsmaalet om et Forretningsministerium i 1940. Det er et Spørgsmaal, om det var i Sommeren 1940 eller i Efteraaret, om det var sammen med Ingeniørgruppen, eller det var for sig selv, men Forhandlinger var der. Altsaa, den Fremstilling, som Kirkeministeren giver, er ikke saadan særlig sandfærdig, det kan man ikke paastaa.

Saa fik jeg en Forklaring med Hensyn til „Morgenbladet“s Trykkeri: at nu er det lovformeligt. Jeg gad for Resten vide, hvad det er for en Lov, det er lovformeligt efter; det kan vi maaske engang faa forklaret.

Kirkeministeren siger endvidere, at naar „Morgenbladet“ har en Række Tegninger, der gør Nar af Rigsdagen, saa er det mig, der sigtes til. Men hvorfor saa hver Gang skrive, at det er Rigsdagsmændene, der sover? Hvorfor ikke nøjes med at skrive, at det er Oluf Pedersen, der sover? Hvorfor skal hele Rigsdagen lide Skade for min Skyld? Nej, det virkelige Forhold er, at den Forklaring, Kirkeministeren her giver, at det er mig, „Morgenbladet“ sigter til, ikke er i Overensstemmelse med Sandheden, det er den bare ikke. Men Ministeren vil ikke være ved det; det er ikke saadan at skulle staa til Ansvar, det er meget lettere med den anden Metode, bare at slynge det ud. Men selv om den Fremstilling, der gives, kun tager Sigte paa mig, er den jo vitterlig løgnagtig.

Kirkeministeren hævder, at Rigsdagen og Modstandsbevægelsen — ja, hvad hævdede han: at de var lige Parter? Jeg blev ikke rigtig klar over, hvad det var. Men Kirkeministeren er vel klar over, at den nuværende Regering er afhængig af Rigsdagens Tilslutning, idet den højtærede Statsminister paa den samlede Regerings Vegne har erklæret, at Regeringen efter sin Dannelse er fuldt parlamentarisk. Det er en Erklæring, som er afgivet af den højtærede Statsminister. Den binder ogsaa Kirkeministeren og binder ogsaa Minister uden Portefeuille Juul Christensen, selv om Minister uden Portefeuille Juul Christensen rejser rundt i Landet og fortæller det modsatte. Han har to Standpunkter. Jeg blev ikke klar over, om den højtærede Kirkeminister ogsaa har et Standpunkt herinde til Brug her og et ude i Landet til Brug dør.

Saa siger den højtærede — den højtærede, jeg er ikke bange for at bruge et lidt flot Ord: den højtærede Kirkeminister —, at han er glad for Citatet fra Bogen „Dansk Samling nu“ fra 1940: Jeg har kun een Undskyldning for Kirkeministeren, hvis han er glad for det. Kirkeministeren siger her om Besættelsen, altsaa efter at vi var blevet besat af Tyskland: Og vi maa opfyldes af Taknemmelighed over at mærke hans Barmhertigheds Vrede. Altsaa, efter at Tyskland har besat os, skal vi her i Landet opfyldes af Taknemmelighed over at mærke Guds Barmhertigheds Vrede! Det er jo fuldkommen sindssygt; det er den eneste Forklaring, man kan give. At man lige-